

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 777/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDACTED], obe bytom [REDACTED], právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4 T 50/2014, ako aj porušenie čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky „odložením podnetu na podanie dovolania“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4 T 50/2014 (ďalej len „okresný súd“), ako aj porušenie čl. 13 dohovoru Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) „odložením podnetu na podanie dovolania“.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla že *«Predmetom tejto sťažnosti je Rozsudok porušovateľa 1 pod sp. zn. 4T/50/2014 zo dňa 12.01.2015, ktorým uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ]... kňaza [REDAKOVANÉ] (ďalej aj ako „obžalovaný“), za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania pod a § 201 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s uložením obmedzení pri výkone činnosti vo vzťahu k maloletým deťom a probačný dohľad, vrátane postupu porušovateľa 2, ktorým odmietol podnet sťažovateľa na podanie dovolania.»*

Sťažovateľka okresnému súdu vytýka:

„-porušenie ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako ho definoval ÚSSR napr. v náleze I. ÚS 4/94

-porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru

-porušenie ústavnej zásady preskúmateľnosti rozhodnutia, tak ako ho definoval ÚSSR napr. v náleze II ÚS 195/06

-porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Európskeho dohovoru

-porušenie pozitívneho záväzku štátu, tak ako ho definoval ÚSSR napr. v náleze II. ÚS 8/96

-porušenie práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.“

Podľa sťažovateľky okresný súd porušil jej právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces najmä tým, že:

„A. nesprávne právne kvalifikoval skutok, nezohľadnil vážnosť vykonaných dôkazov a nezabezpečil si z úradnej povinnosti dôkazy, ktoré by objasnili sporné otázky pre spravodlivé rozhodnutie;

B. bez dostatočného posúdenia skutkového stavu veci pripustil použitie poľahčujúcej okolnosti, bez zohľadnenia prirážajúcich okolností, ktorých pričítanie bolo na mieste...“

Okresnému súdu vytyka, že porušil jej právo *„na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR tým, že: vydal rozsudok, ktorý pre sťažovateľa nepredstavuje morálne zadostučinenie, je nespravodlivý a odporuje zásadám represie a prevencie trestu...“*.

Ministerstvo spravodlivosti zasiahlo do sťažovateľkiných práv tým, že porušilo *„ústavnú zásadu preskúmateľnosti rozhodnutia a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl.13 Európskeho dohovoru tým, že:*

odložil podnet na podanie dovolania napriek tomu, že sám skonštatoval potrebu preskúmať prvostupňové rozhodnutie“.

Ministerstvo spravodlivosti a okresný súd *„porušili pozitívny záväzok ako je definovaný judikatúrou tým, že:*

Neprijal(i) vhodné opatrenia na zabezpečenie ochrany ohrozených práv a právom chránených záujmov, vrátane opatrení, ktorými by sa predišlo ich ďalšiemu porušovaniu...“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný sud Nitra rozsudkom č. 4T/50/2014 zo dňa 12.01.2015 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Nitra rozsudkom 4T/50/2014 zo dňa 12.01.2015 porušil právo sťažovateľa na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

3. Ministerstvo spravodlivosti odložením podnetu na podanie dovolania porušilo právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Európskeho dohovoru.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Nitra č. 4T/50/2014 zo dňa 12. 01.2015 a vracia mu vec na ďalšie konania.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,75 EUR, ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V nadväznosti na § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd zaoberal tým, či sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, ktorá je z formálno-právneho hľadiska nositeľom základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z ústavy a medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv postupom a rozhodnutím okresného súdu v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4 T 50/2014.

Podľa § 206 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) po prednesení obžaloby sa predseda senátu opýta poškodeného, či trvá na návrhu, aby sa obžalovanému uložila povinnosť na náhradu škody spôsobenej trestným činom a v akom rozsahu. Ak sa neustanoví poškodený na hlavné pojednávanie a ak je jeho návrh obsiahnutý už v spise, predseda senátu prečíta tento návrh zo spisu.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka v namietanom trestnom konaní vystupovala ako svedok, avšak nárok na náhradu škody si v adhéznom konaní neuplatnila.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka nemá v namietanom konaní postavenie poškodeného, teda nemôže disponovať základnými právami a slobodami zaručenými poškodenému ako strane v napadnutom konaní. Na podanie sťažnosti v namietaných konaniach ústavnému súdu je teda osobou zjavne neoprávnenou.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015